

"הסרט של אתמול"

יוני לביא (אלטמן), חברים מקשיבים 00:00 31/07/05 כד בתמוז התשס"ה

החזן עבר מזמן את "ישתבח", ורוב המקומות בבית הכנסת כבר היו תפוסים. פתאום הוא נכנס פנימה. פסע במתינות לאורך הספסלים, והתיישב ליד אבא שלו. הכרתי אותו. בועז, קוראים לו. בן חמש עשרה, לומד בכיתה מתחתית בישיבה התיכונית. גם מי שלא היה חד עין במיוחד, לא היה יכול לפספס את מה שעבר באותו רגע על האבא. הוא הסתכל בשעון שמונה על שלושים וחמש דקות (!) לתחילת התפילה, ובבנו האדיש, חלופות, ופניו התחילו להאדים.

"אם זה היה סרט", סינן בכעס מבין שיניו, "גם היית מרשה לעצמך לאחר ככה?".

כל טור המתפללים הפנה את מבטו לעבר המתרחש, צופה בסקרנות בדרמה המעניינת שמתפתחת לנגד עיניו בשידור חי. בועז, דווקא נשאר רגוע. הוא נשען לאחור על הכיסא המרופד ונשם נשימה עמוקה. כעבור חמש שניות ירה בחזרה **"אני לא הולך לאותו סרט כל יום שלוש פעמים..."**. האבא נותר המום. לא היה לו מה להגיד. כמה מתפללים ניסו להחביא את צחוקם מאחורי הסיידור, והחזן שהיה שקוע בשלו הפליג הלאה עם התפילה, אבל אצלי נפל פתאום האסימון. "רגע אחד" אמרתי לעצמי "בעצם בועז צודק. ללכת לאותו סרט שלוש פעמים כל יום זה באמת נורא משעמם. מה בכלל רוצים מאיתנו?".

איתיאל, אחי, שישב לידי נראה גם הוא מהורהר. "מה אתה אומר?", לחש לי, "האם באמת התפילה חייבת להיות כמו "הסרט של אתמול"?". שקעתי במחשבות. "האמת היא שלא", אמרתי לו כעבור דקה, "הכול תלוי בשאלה איך מתפללים. אם התפילה זה רק לדקלם את הטקסט שכתוב בסיידור אז זה באמת אותו דבר כל יום שלוש פעמים, ויכול להיות ממש מייבש... אבל האמת שהתפילה בכלל לא חייבת להיות כזו". נזכרתי אז שתמיד כשהיו לי צרות ובעיות, כשפתאום הייתי ממש "צריך" את אלוקים, התפילות שלי היו הרבה יותר טובות ומחוברות לחיים שלי. התרגשתי, התלהבתי, לפעמים (אל תספרו לאף אחד...) אפילו הזלתי דמעה. כעבור רגע עלתה אצלי עוד מחשבה 'האמת היא שאם אני טיפה חושב על זה – תמיד אני ממש "צריך" את אלוקים. אם אני רק שם לב למה שאני קורא מן הסיידור (זה קורה לי לפעמים...) פתאום אני מגלה שהתפילה כוללת את כל מה שיכולתי להעלות בדעתי שאני (ועם ישראל...) צריכים, וגם את מה שאפילו לא חשבתי עליו בכלל. בקשת חוכמה, בריאות, סליחה, פרנסה, גאולה, תיקון העולם ועוד ועוד. "אז למה זה קורה לנו?" שאלתי את איתיאל, "למה התפילה כמעט תמיד נראית אצלנו רע כל כך?". איתיאל לא היה צריך לחשוב הרבה בשביל להעלות כמה רעיונות: "אולי בגלל שהתרגלנו מאז שהיינו ילדים לדקלם את מה שכתוב, מחקים כמו קוף את אבא שלנו או את החזן, וכשהתבגרנו שכחנו שצריך גם להתחיל לחשוב, להבין ולשים לב למה שאומרים ועושים". "אולי בגלל שאנחנו רוב הפעמים 'נופלים' לתפילה מתוך כל העיסוקים האחרים" הוספתי אני "ולא מקדישים אפילו חמש דקות של **הכנה** לפני כן כדי לחשוב לפני מי אנחנו עומדים, ומה אנו הולכים לעשות עכשיו". "אולי כי מעולם לא הקדשנו אפילו כמה דקות כדי לפתוח איזה ספר פירושים על התפילה ולגלות מה מסתתר מאחורי..." המשיך איתיאל אך הפסיק בחדות בגלל הטפיחה שהרגיש על הכתף שלו. הסתובבנו לאחור. זה היה אדון גולד הקשיש שישב מאחורינו. פניו היו זועפות. "בחורים, תפסיקו לדבר פה כל הזמן, אתם לא באולם קולנוע..."

- הקטע פורסם גם בעלון "עולם קטן"